

Η μέρα που άφησα το σπίτι για την πόλη

✎ Lesley Koyi, Ursula Nafua

🗉 Brian Wambi

🗉 Eleni Manou

🗉 γρεκίσκα

🗉 nivå 3

(utan bilder)

Sagor för barn på svenska

berattelser.se

Η μέρα που άφησα το σπίτι για την

πόλη

Skreven av: Lesley Koyi, Ursula Nafua

Illustrerad av: Brian Wambi

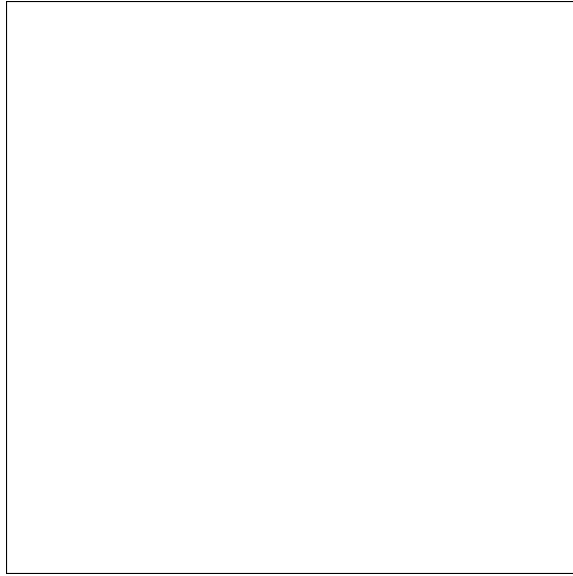
Översatt av: Eleni Manou

Denna saga kommer från African Storybook (africanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska (<https://berattelser.se/>), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

Detta verk är licensierat under en Creative Commons

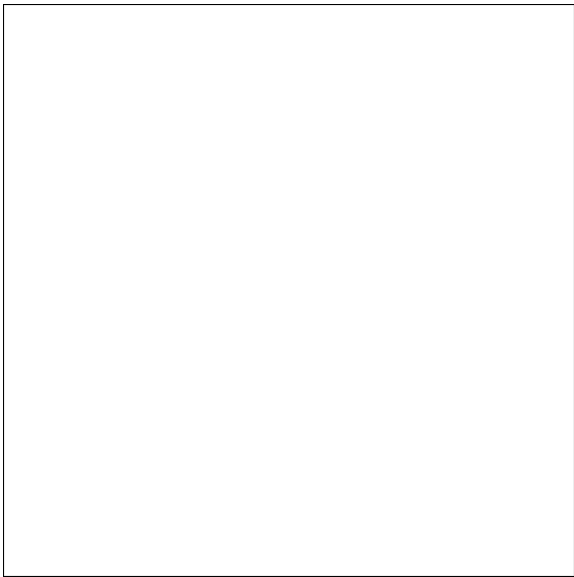
[Erkännande 4.0 Internasjonal Lisens.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.sv)

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.sv>

Η μικρή στάση του λεωφορείου στο χωριό μου ήταν απασχολημένη με ανθρώπους και υπερφορτωμένα λεωφορεία. Στο έδαφος ήταν ακόμα περισσότερα πράγματα για φόρτωμα. Ντελάληδες φώναζαν τα ονόματα όπου πήγαιναν τα λεωφορεία τους.

«Πόλη! Πόλη! Πηγαίνοντας δυτικά!» Εγώ άκουσα έναν ντελάη να φωνάζει. Αυτό ήταν το λαφούριο που έπρεπε να πιάσω.

Το αστικό λεωφορείο ήταν σχεδόν γεμάτο, αλλά περισσότεροι άνθρωποι ακόμα πίεζαν για να ανέβουν. Μερικοί έβαζαν τις βαλίτσες τους κάτω από το λεωφορείο. Άλλοι έβαζαν τις δικές τους μέσα στα ράφια.

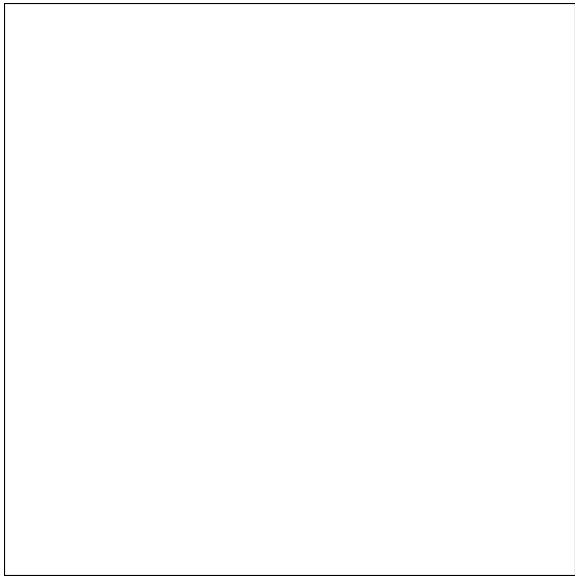

Το λεωφορείο επιστροφής γέμισε γρήγορα. Σύντομα αυτό θα επέστρεφε ανατολικά. Το πιο σημαντικό πράγμα για μένα τώρα, ήταν να αρχίσω να ψάχνω για το σπίτι του θείου μου.

Νέοι επιβάτες κρατούν σφιχτά τα
εισιτήρια τους όσο αυτοί ψάχναν κάπου
να καθίσουν μέσα στο συσσωμαμένο
λωφορείο. Γυναίκες με μακρά παίδα τους
καθιστούν άνετους για το μακρινό ταξίδι.

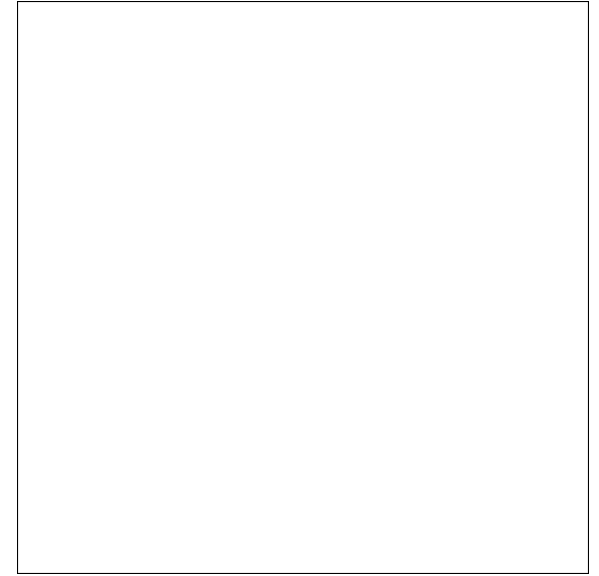

Ενδιάμερα αργότερα, ζήτησα από
δυνατούς χτύπους και κραυγές για τους
επιβάτες να πιεζονται στο χώρο μου.
Άρπαξα τη μικρή μου τσάντα και πήδηξα
έξω από το λωφορείο.

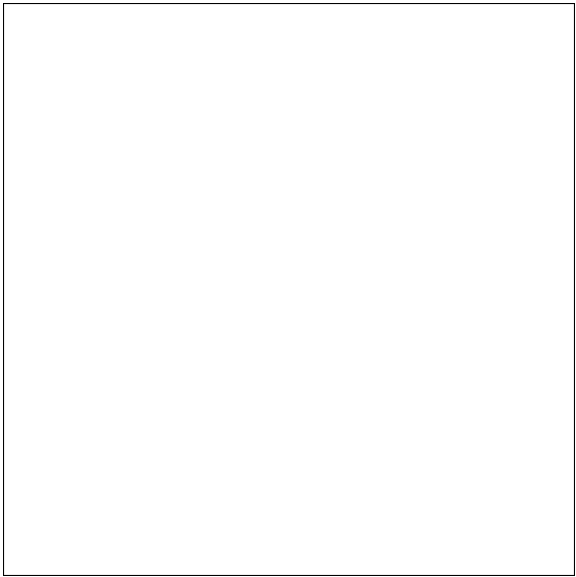

Εγώ στριμώχτηκα δίπλα σε ένα παράθυρο.
Τα άτομο που καθόταν δίπλα σε μένα
κρατούσε σφιχτά μια πράσινη πλαστική
τσάντα. Φορούσε παλιά πέδιλα, ένα
φορεμένο παλτό, και φαινόταν νευρικός.

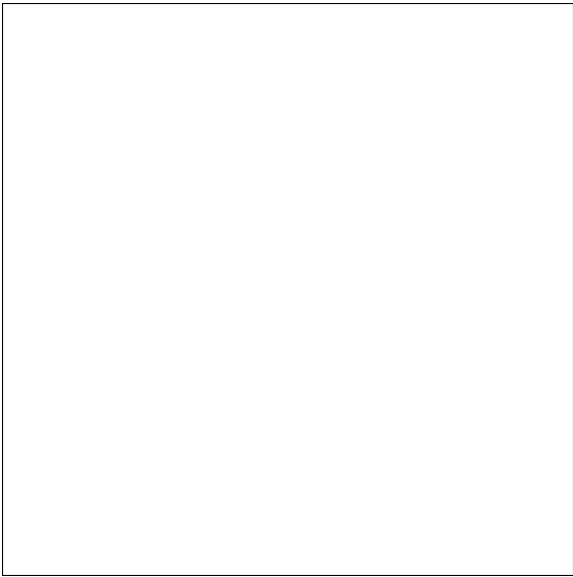

Στο δρόμο, απομνημόνευσα το όνομα του
τόπου όπου ο θεός μου ζούσε στη μεγάλη
πόλη. Ακόμα το σιγομουρμούριζα όταν
αποκοιμήθηκα.

κοιτάζα έξω από το λωφορείο και
συνειδητοποίησα ότι έφυγα από το χωριό
μου, το μέρος όπου είχα μεγαλώσει. Ενώ
πήγαινα στη μεγάλη πόλη.

Αλλά το μυστικό μου έπρεπε πίσω στο σπίτι.
Θα είναι η μητέρα μου ασφαλής; Θα
φέρουν τα κουνέλια μου καθόλου χρώματα;
Θα θυμάται ο αδερφός μου να ποτίζει τους
σπόρους των λωφών μου;

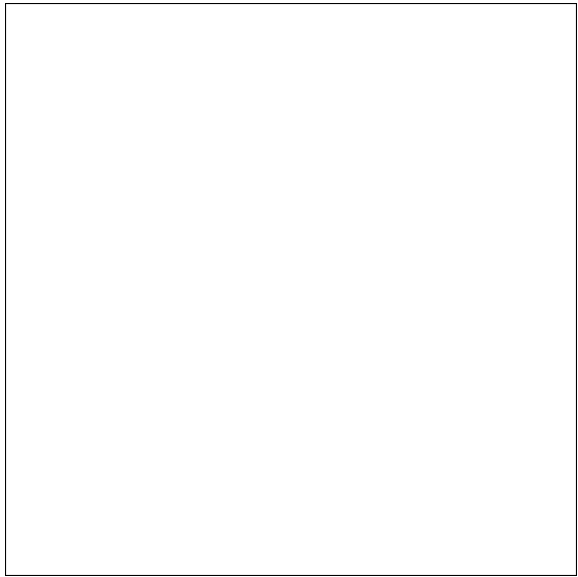
Το φόρτωμα ολοκληρώθηκε και όλοι οι επιβάτες κάθισαν. Οι μικροπωλητές ακόμα έμπαιναν στο λεωφορείο για να πουλήσουν τα προϊόντα τους στους επιβάτες. Όλοι τους φώναζαν τα ονόματα των προϊόντων που ήταν διαθέσιμα για πώληση. Οι λέξεις ακούγονταν αστείες σε μένα.

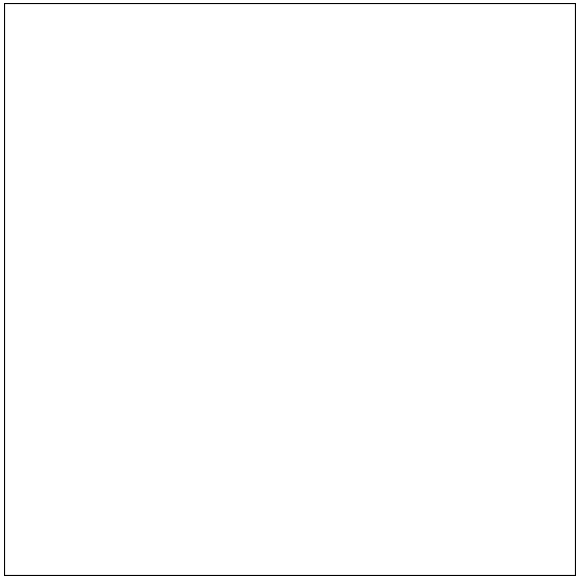
Καθώς το ταξίδι προχωρούσε, το εσωτερικό του λεωφορείου έγινε πιο ζεστό. Έκλεισα τα μάτια μου ελπίζοντας να κοιμηθώ.

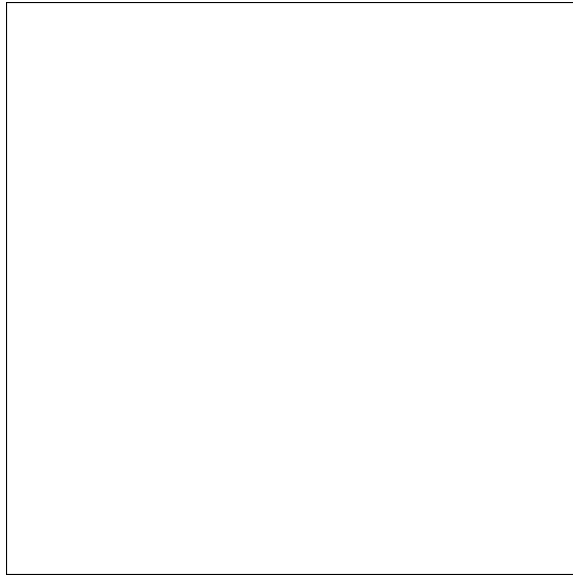

Μερικοί επιβάτες αγόρασαν ποτά, άλλοι αγόρασαν μικρά σνακ και άρχισαν να μασούν. Αυτοί που δεν είχαν χρήματα, σαν εμένα, αλλά παρακολούθησαν όλα αυτά.

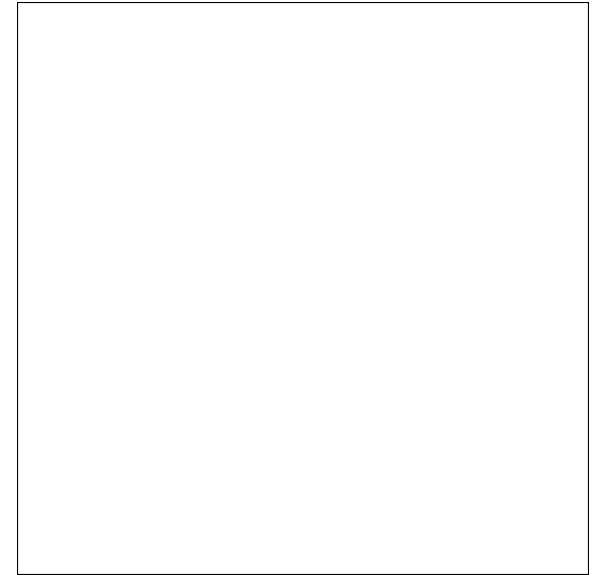

Καθώς το λεωφορείο άφησε την στάση του λεωφορείου, κοίταξα επίμονα έξω από το παράθυρο. Αναρωτήθηκα αν θα πήγαινα ποτέ πίσω στο χωριό μου ξανά.

Αυτές οι δραστηριότητες διακόπτονταν από το κορνάρισμα του λεωφορείου, ένα σημάδι ότι ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε. Ο ντελάλης φώναζε στους μικροπωλητές να βγουν έξω.

Οι μικροπωλητές έσπρωχναν ο ένας τον άλλο για να βγουν από το λεωφορείο. Μερικοί έδωσαν πίσω ρέστα στους ταξιδιώτες. Άλλοι έκαναν τελευταία στιγμή προσπάθειες να πουλήσουν περισσότερα αντικείμενα.